

Prioritats de futur per a l'Església

Dc, 13/03/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Ahir va començar el Conclave i, després d'una setmana intensa de sessions de reflexió i debat dels cardenals -que han servit per millor conèixer-se entre ells i debatre sobre el present i futur de l'Església-, avui el Conclave segueix, i sobre els cardenals pesa la responsabilitat d'escollir el nou Pare de l'Església. Veurem si avui, demà o demà passat, arriben a un acord sobre la persona -recordem que calen els dos terços dels vots- que ha de liderar el futur de l'Església Catòlica Romana.

Jo, avui, voldria donar-vos la meva opinió sobre l'agenda de prioritats que l'Església hauria d'assumir en aquest nou mandat que s'obrirà. Una nova etapa marcada pel gest històric de renúncia lliure i voluntària de Benet XVI, per la mundialització de l'Església arreu del món i per la seva davallada en les societats europees, per ésser aquest any, precisament, el cinquantè aniversari del concili Vaticà II i l'Any de la Fe i, també, pel desgast de la credibilitat eclesial, derivat dels casos de pederàstia i de les conspiracions curials. Però, per sobre de tot, aquest Conclave està marcat per un món que, amb 7.000 milions d'habitants, està canviant a gran velocitat, en el que la ciència i la tecnologia, a més del mercat i la cultura capitalista, semblen haver-se convertit en els paràmetres bàsics d'un món desbocat i desorientat. Un món que ja no està "tutelat" pels països i la cultura occidental; un món, on els antics països de l'anomenat Tercer Món s'han convertit -malgrat les seves fortes desigualtats- en els països emergents d'un món definitivament multipolar.

En aquest context, intueixo cinc línies prioritàries de futur:

- 1. Continuar en el camí marcat pel concili Vaticà II.** Després de trenta anys, l'intent de restauració de models passats o de relectures restrictives han afeblit l'Església i l'han allunyada de milions de catòlics que han desertat o han declinat seguir o transmetre la fe. El camí de l'aggiornamento ha de continuar.
- 2. La mundialització de l'Església ha de reflectir-se també en el seu relat.** Amb més de 1.000 milions de catòlics arreu del món, els catòlics de Llatinoamèrica, d'Àfrica i Àsia ens han d'ajudar a revisitar el relat pastoral i els continguts catequètics indispensables per a la transmissió de la fe i l'anunci de l'Evangeli.
- 3. Aconseguir una major credibilitat de la missió essencial de l'Església,** és a dir, el testimoniatge de Déu revelat en la història humana en la persona de Jesús de Natzaret com a manifestació del seu Amor. Aquesta major credibilitat passaria per una reelectura entre tradició i renovació, en la seva projecció pública -que pugui representar molt millor l'essència del seu missatge- i perdre algunes formes que podrien entendre's fa segles, però que ara són senzillament anacròniques.
- 4. Convindria cercar un major equilibri entre la unitat i la pluralitat de l'Església, així com entre la necessària centralitat del seu govern i les realitats i dinàmiques locals,** amb una major participació en els processos de designació dels seus responsables. En síntesi, l'Església està cridada a cercar una nova governança interna i externa, amb una major col·legialitat, amb un Sant Pare

més alliberat del govern intern per oferir-se en referent no només de l'Església Catòlica sinó del conjunt del cristianisme.

5. Dues prioritats: la mediació cultural i l'acció social. En algunes societats, especialment a Occident, l'imaginari de la població està orfe de Déu. Recuperar la credibilitat de la fe passa per reprendre el diàleg amb la modernitat i no menystenir aspectes bàsics del relat modern com, per exemple, la igualtat entre homes i dones. D'altra banda, l'acció social, al costat dels pobres i marginats, el compromís per la justícia es troba en el nucli central de la predicació de Jesús i en la centralitat de la seva credibilitat i novetat.